

Maar deze wraak, zoo onbezonnen,
 Bekwam ons poesjen, o zoo slecht!
 De ketel rolde, en 't kokend water
 Kwam dwars heen, met een groot geklater,
 Op 't ruige lijf van poes terecht.
 De tafel zwom; de kopjes braken,
 — Waarvan de scherven raakten zoek —

Poes moest zich uit de voeten maken,
 En vluchtte kermend in een hoek.

Wie nijdig is op and'rer gaven,
 Zijn drift den vrijen teugel liet,
 Berokkent, eer hij 't denkt, zich zelven
 Veel pijn, veel nadeel en verdriet.

HET BEZOEK BIJ TANTE.

EENE VERTELLING.

I.

Het huis van den heer Wulp stond aan den straatweg tusschen twee dorpen. 't Was een mooi huis, met een grooten tuin er achter, vol boomen en fraaie bloemen. Ieder die dit huis en den grooten tuin zag, zei bij zich zelven: »mijnheer Wulp is zeker een rijk man.» Nu, daarin had men ook geen ongelijk. De heer Wulp was naar Indië geweest, had daar veel geld verdiend, en toen hij terugkwam was hij getrouwd, had dit mooie huis laten bouwen en leefde er stil-

XII.

letjes met zijne vrouw en hunne beide zonen Wim en Frits.

Op zekeren morgen, nog zeer vroeg, klopte Dientje de meid aan de deur van de slaapkamer van mijnheer en mevrouw. Er was een telegram gekomen, dat dadelijk moest ontvangen worden. Mijnheer stond haastig op, opende het telegram en las nu, dat zijn vader, die in een naburige stad woonde, plotseling ongesteld was geworden en zeer begeerde zijn zoon en diens vrouw nog voor zijn dood te zien.

't Spreekt van zelf, dat de heer Wulp, die zijn ouden vader zeer lief had, terstond maatregelen nam, om aan het verzoek te voldoen. Maar veel tijd was er niet over. De spoortrein, die bij het dorp stil hield, om passagiers mee te nemen, vertrok over twintig minuten, zoodat mijnheer en mevrouw zich in allerijl moesten aankleeden en zich naar het station spoeden, wilden zij van den trein gebruik maken. Gelukkig troffen zij het, dat zij aan het station kwamen, toen de trein er nog stond en eenige oogenblikken later reed de trein met hen weg.

Maar door al dien haast was het hun onmogelijk geworden de noodige beschikkingen te nemen voor de goede orde in hun huis onderwijl zij afwezig waren. Wel hadden zij Dientje opgedragen te zorgen, dat het middagmaal tegen vijf ure 's namiddags klaar moest wezen, daar zij hoopten tegen dien tijd terug te zijn. In geval echter zij voor dien tijd niet zouden terugkomen, zouden zij een telegram sturen.

36

En de kinderen?

Die sliepen nog in hunne ledikantjes en droomden wellicht van het vele genoegen, dat zij heden zouden hebben, nu het vacantie was op school. Hunne ouders waren even bij hen geweest, maar toen zij zagen, dat Wim en Frits gerust sliepen, drukten zij heel zachtjes een kus op hunne blozende wangen en verlieten toen snel het huis.

Gij kunt denken, hoe verwonderd de beide broertjes opkeken, toen Dientje hen kwam roepen voor het ontbijt en hun vertelde, dat pa en ma vertrokken waren.

»En, Dientje,» vroeg Wim, »hebben pa en ma niets gezegd van tante? Ma weet toch wel, dat tante ons uitgenoodigd heeft vandaag bij haar te komen.»

»Uwe mama heeft er niets van gesproken,» zei Dientje. »Er was ook zoo weinig tijd. Uwe Mama zal er niet aan gedacht hebben.»

»Maar tante wacht ons,» hernam Wim, de oudste van de twee; »tante heeft gezegd, wij zouden bij haar koffie drinken tegen twaalf uren, en daarna»

»Zouden wij met den bokkewagen gaan rijden,» vervolgde Frits, een aardige jongen met lang blond haar, de lieveling van mama.

»Ja, met den bokkewagen rijden naar het bosch, en daar zouden wij in het logement gaan schommelen met andere jongens, die daar ook komen zullen,» voegde Wim er bij.

»Het spijt mij erg,» zeide Dientje, »dat mevrouw er mij niets van gezegd heeft. Maar zoudt ge wel gaan, nu pa en ma niet te huis zijn?»

»Waarom niet?» vroeg Wim.

»Omdat gij beiden nog nooit alleen naar uwe tante zijt gegaan. Wanneer uw pa of ma niet meeging, dan heb ik je er moeten brengen en terughalen.»

»Maar ik weet den weg heel goed,» zei Wim.

»Ik ook,» zei Frits. »Weet je nog wel, Dientje, toen wij den laatsten keer met jou naar tante waren, gingen we den tuin door, maakten het hek open en kwamen toen aan de groote weide, die wij doorgingen tot aan het boschje dichtbij de heide, waar langs een pad gaat, dat ons regelrecht naar het dorp brengt. Is het niet zoo?»

»Ja,» antwoordde Wim, »maar dit is een

weg, die om is. Ik weet een veel korteren. Wanneer wij de weide door zijn, dan is daar een sloot, en zijn wij die over, dan komen wij dadelijk op het pad, vlak achter tantes huis. Wij zijn er dan een kwartier eerder.»

»Maar hoe kom je over de sloot?» vroeg Dientje niet zonder angst. »Je zult er toch niet over heen springen? O, ik ijs er van, bij het denkbeeld, dat je in 't water zoudt vallen en verdrinken.»

Wim en Frits lachten over het angstige gezicht, dat Dientje zette.

»Ik ben niet bang,» zei Wim, »om over de sloot te springen. Pa stond er laatst bij toen ik er over heen sprong. 't Is maar een kippesprongetje voor mij.»

»En ik durf het ook wel te doen,» meende Frits.

»Och, jongeheeren!» riep Dientje uit. »Doet het toch niet. Gaat niet over de sloot. Loopt liever een kwartiertje om. Ik zou doodsangsten uitstaan. Och, doet mij 't genoegen en blijft tehuis. Speelt wat te zamen in den tuin tot twaalf uren. Dan zal ik ook wat lekkers klaar maken bij de koffie.»

»Maar tante wacht ons,» zei Wim. »Tante zou boos worden, als we niet kwamen.»

»En dan zou ik ook niet met den bokkewagen kunnen rijden,» riep Frits uit. »En ook niet naar het bosch gaan om te schommelen.»

In dit oogenblik werd er aan de huisdeur gescheld, en Dientje ging heen, om het brood aan te nemen, dat de bakker bracht. Intusschen hadden zich de beide broertjes aangekleed, en toen zij hiermede klaar waren, gingen ze naar beneden, waar Dientje het ontbijt had gereed gezet.

't Spreekt van zelf, dat de beide broertjes met elkander babbelden en vroegen of ze gaan zouden of niet. En 't besluit was, dat ze gaan zouden, want anders zou tante ongerust worden en Frits zou dan niet met den bokkewagen rijden. Er was volstrekt geen gevaar bij. Zij kenden den weg goed, en pa en ma zouden er niets tegen hebben, dat ze gingen.

Haastig gebruikten zij hun ontbijt en een uur later stonden ze gereed om te vertrekken.

II

Alle tegenbedenkingen van Dientje baatten niet. De beide broertjes wilden nu eenmaal naar tante. Zij had hen immers genoodigd. Dientje behoefde niet ongerust te zijn, en daar tante hun beloofd had hen in een rijtuig naar huis terug te laten brengen, zouden ze zeker tegen vier uren weer hier zijn.

Toen Dientje nu merkte dat zij er niets aan kon veranderen, drukte zij het den beiden knapen ernstig op het hart toch zeer voorzichtig te zijn, vooral bij de sloot. Ook moesten zij goed oppassen op hunne mooie strooien hoedjes, op 't zijden dasje dat Frits om den hals droeg, en vooral hunne broeken en buizen niet morsig maken. Daarop geleidde zij de jongheeren tot achter in den tuin en keek ze zoo lang na, totdat zij ze niet meer zien kon, waarna zij met een hangend hoofd weer het huis inging.

Met een hangend hoofd?

Was zij dan zoo bezorgd voor de kinderen?

Ja, dat ook; maar er was iets anders, dat haar verdrietig had gemaakt.

Zij had een broër, die soldaat was geweest en verleden maand terug was gekomen en in het naaste dorp knecht bij een schoenmaker was geworden. Maar die broer wou niet oppassen en ook niet werken. Hij hield er veel meer van in een herberg te zitten, kaart te spelen en 't eene glaasje voor en 't andere glaasje na uit te drinken, dan geregeld bij zijn arbeid te blijven. Zijn baas had hem al een paar malen gewaarschuwd en hem gezegd, dat als hij zoo voortging, hij dan maar een anderen meester moest gaan opzoeken. En toch Jan Dak — zoo heette Dientjes broër — liet niet na de herbergen te bezoeken, en toen gaf zijn baas hem gedaan. Daar stond hij nu. De beide andere schoenmakers van het dorp, bij wie hij zich als knecht aanmeldde, wilden hem niet hebben, daar zij geen goede getuigen over hem gekregen hadden. Wat nu te beginnen? Geld had hij niet. Dat had hij alles in de herbergen verteerd. En geld moest hij hebben, want hij wilde nu met het spoor naar de stad. Daar waren schoenmakers genoeg, die hem graag als knecht zouden aannemen. Maar om met

het spoor naar de stad te gaan, dat kost geld, en Jan Dak had net zooveel geld in zijn zak, als er op 't oogenblik op mijn pen ligt. Hij wist evenwel raad. Zijn zuster Dientje was altijd zuinig geweest en zou hem gewis wel een paar gulden willen geven.

Gisteren avond had hij haar aangesproken. Zij kwam uit het dorp, waar zij een boodschap had verricht en werd door hem staande gehouden met de vraag, hem een paar gulden te leenen. Maar Dientje kende haar broeder. Zij had reeds veel verdriet van hem gehad, en in de hoop, dat hij zich eindelijk verbeteren zou, hem ook nu en dan wel uit den nood geholpen. Doch toen zij zag, dat hij veel had van een lek vat, waarin men wel water kon gieten, maar dat er dadelijk weer uitloopt, had zij zich voorgenomen liever haar zuurverdiende penningen op de spaarbank te brengen, dan ze hem te geven, die ze toch op roekelooze en zondige wijze doorbracht. Zij weigerde dus zijn verzoek, hoevele moeite hij ook deed, om haar over te halen.

»Hoor eens,» zeide hij bij het afscheid nemen, »ik kom morgen ochtend heel vroeg, zoodra ik zie, dat je de luiken en de deur openzet en zal je dan nog eens vragen. Weiger je het mij dan weder, dan moet je maar afwachten wat er gebeurt. Je zult er berouw van hebben.»

Met deze bedreiging was hij heengegaan.

Den volgenden morgen, nog vóór dat het telegram was gekomen, waarvan ik u daar straks verteld heb, had hij het oogenblik waargenomen, dat Dientje naar buiten kwam, om de luiken te openen van het huis en had haar zijn verzoek herhaald. Maar Dientje bleef bij haar besluit en gaf hem niets. Zij vermaande hem echter zijn goddeloos leven niet langer voort te zetten, maar vlijtig te arbeiden, zijn geld niet roekeloos te verkwisten, en God te bidden hem voor verzoeking te bewaren. Hij had haar uitgelachen en, dreigende met de vuist, was hij heengegaan.

Onze beide knapen waren intusschen in de weide gekomen. Zij zagen er nu lief uit in hunne mooie buisjes en met hun gelen

strooheid op. Wim droeg mooie bruine schoentjes en Frits had zijne zondagsche bottines aan met parelmoeren knoopjes. Zijn zijden dasje fladderde in den wind en nu en dan sprong hij op zijn eene been van louter plezier en in het vooruitzicht over een uur in den bokkewagen te zitten. De oogen der beide knapen glinsterden van vreugde over alles wat zij zagen. 't Was ook zoo mooi in die weide. Duizenden bloempjes lokten hen uit tot plukken, en toen zij de mooie blauwe kapelletjes zagen, die zich bij voorkeur in eene weide ophouden, konden zij hun lust niet bedwingen er eenigen na te loopen, om ze te vangen. Maar de kapelletjes waren vlugger dan zij. Gelukte het Wim er een onder zijn hoed te pakken, — wip! vloog het kapelletje weg, zoodra hij maar eventjes den rand van den hoed had opgetild.

Door al dat heen en weer draven door de weide waren zij van het smalle pad afgekomen, dat er door heenliep en stonden zij eensklaps voor de sloot. Wanneer zij die over waren, konden zij het boschje bereiken en waren dan gauw bij tante. Maar de sloot was nat. Zij was wel niet diep, want men kon den grond best zien, maar om er door heen te gaan, dat had zijne bedenkingen.

»Wim,» zei Frits, »als we een beetje verder loopen, dan komen wij aan een vonder met een hek, waarover wij makkelijk heen kunnen gaan. Willen wij daarheen loopen?»

»Neen,» antwoordde Wim, »ik ben veel te moe en het is ook zoo ver. Laten we liever probeeren door de sloot te gaan.»

»Maar die is zoo nat,» meende Frits.

»O, dat is niemendal. Wij trekken even onze schoenen en kousen uit, stroopen onze broek wat in de hoogte, en dan kunnen we er best over. 't Is niet diep en 't is zoo plezierig in het water te plassen. Willen we?»

III

Nog voor dat Frits hierop kon antwoorden, zagen zij een man uit het boschje aan den overkant aankomen, die regelrecht op de sloot aanhield en tegenover de beide knapen bleef staan. Hij had ze uit de verte bespied

en kon aan hunne bewegingen zien, welke plannen zij hadden.

Wim en Frits kenden dien man wel. Zij hadden hem meer dan eens met Dientje zien praten.

't Was Jan Dak.

Teleurgesteld over de weigering van zijn zuster hem reisgeld te geven, was hij kwaad geworden en had besloten zich op haar te wreken. 't Ware beter geweest, zoo hij zich verootmoedigd had voor God en Hem zijne zonden had beleden, met de bede, om hem op den rechten weg te leiden, maar hij was een dronkaard, en in plaats van zich te verbeteren, had hij zijn laatste penningen in de herberg verteerd en kwam nu half dronken en waggelende op de kinderen toe.

Zoodra hij ze zag, maakte zich een booze gedachte van hem meester. Wanneer hij de kinderen, van welke hij geloofde dat zij aan de zorg van zijne zuster toevertrouwd waren, van den weg af en aan het dwalen kon brengen, ja zelfs, wanneer hij hen van hunne schoenen, kousen, dasje en hoeden beroofde, dan zouden mijnheer en mevrouw Wulp boos worden op Dientje en haar wegjagen. En dit wilde Jan Dak bewerken. Dan had zij haar verdiende loon, omdat zij hem geen reisgeld wou geven.

Zoo gedacht, zoo gedaan.

»Jongeheeren!» dus riep hij Wim en Frits toe, terwijl hij een lachend dronkemansgezicht zette, »jongeheeren, trekt gerust je kousen en schoenen uit en gaat maar door de sloot heen. Zij is niet diep, en als je er over komt, dan is dit veel nader, dan wanneer je eerst naar het hek gaat, dat ginds in de verte is.»

Door deze woorden aangespoord, trokken Wim en Frits hunne schoenen en kousen uit, stroopten de pijpen van hun broek op, namen de kousen en schoenen in hunne hand, en terwijl Frits zijn ouderen broeder bij den arm vast hield, stapten zij de sloot in.

»Goed zoo! goed zoo!» riep Jan Dak. »Stapt er maar fiks door heen! Nog een paar stappen! Nog een, nog een! Ziet, daar ben jullie er al!»

Hij greep de kinderen, trok ze aan den oever, en lachte dat het over de weide galmde.

»Zie zoo!» ging hij voort, »ik zal de kousen en schoenen wel dragen. Loopt nu maar op je bloote voeten door de wei. Dat is frisch. Dan drogen ze onderweg En waar gaan jullie heen?»

Wim zei, dat zij naar tante wilden, die hen uitgenoodigd had om koffie bij haar te drinken.

»En om in den bokkewagen te rijden!» voegde Frits er bij.

De arme jongen dacht er niet aan, dat hij vandaag niet in den bokkewagen zou zitten.

»Bij je tante?» vroeg Jan Dak, die telkens heen en weer zwaaide. »Is dat niet die mevrouw, die een half uur van hier in dat mooie huis woont?»

»Ja,» antwoordde Wim. »Als wij nu het boschje doorgaan, dan hoeven wij niet ver meer te loopen.»

»O,» zeide Jan Dak, »ik weet een weg die nog veel nader is. Gaat maar met mij mee. Ik zal je gauw bij je tante brengen.»

En gevolgd van de beide knapen, die in hunne kinderlijke eenvoudigheid dezen deugniet geloofden, volgden zij Jan Dak, die met de schoenen en kousen heen en weer zwaaiende, vooruit ging. Hij liep evenwel niet naar het boschje, maar ging een gansch anderen weg, die op de heide uitkwam. De knapen verwonderden er zich wel over, maar zeiden niets. Zij waren vol vertrouwen, dat zij spoedig bij tante zouden zijn.

Nadat zij een half uur heen en weer gebommeld waren door de heide, zagen zij een schuur, die eenzaam tusschen eenige spichtige dennen stond.

»Zoo,» zei Jan Dak, »hier zullen we even uitrusten.»

De schuur stond open en er was niets in te zien, dan een paar bossen stroo.

»Hoor eens,» vervolgde hij, de knapen in de schuur duwende, »daar valt mij wat in. Ik moet noodzakelijk even weg, maar kom gauw weer, om je te halen en naar je tante te brengen, die hier vlak bij woont. Blijft nu stil hier. Rust wat uit. Maar ik ben bang, dat je mooie strooien hoedjes en het zijden dasje vuil zullen worden. Geef me dat maar ter bewaring. Ik zal er goed

op passen,» voegde hij er met een valschen lach bij.

En zonder het antwoord van de kinderen af te wachten, trok hij hunne hoedjes van hun hoofd af, en pakte Frits' zijden dasje beet, en met al deze kleedingstukken in de hand, ging hij de schuur uit, waarvan hij de deur dicht gooide.

IV

De kinderen vonden dit wel zeer zonderling, maar zooals kinderen van hun leeftijd meestal doen, zij dachten er geen kwaad bij en meenden dat 't zoo behoorde. Heel prettig vonden zij 't evenwel niet in die schuur te zijn en dat nog wel met de deur dicht, maar zoo donker was het er niet in, of ze konden toch wel door luchtgaatjes en reten hier en daar zien, waar zij waren. Ook waren ze door het heen en weer loopen, vooral sedert het laatste half uur, doodmoed geworden, zoodat zij zich op het stroo neervleiden, om te wachten totdat Jan Dak terugkwam.

Maar als ze op dien man hier hadden moeten wachten, dan zouden ze al heel lang hebben moeten blijven, want Jan Dak was met de bekende kleedingstukken weggegaan, had ze voor een appel en een ei aan een rondreizenden jood verkocht en zat weer in de herberg te drinken, — te drinken zoolang tot dat hij, toen zijn geld op was, door den herbergier werd weggejaagd en ergens in het bosch ging liggen om zijn roes uit te slapen.

Wim en Frits waren ook moed. Zij hielden nog lang de oogen open, ieder oogenblik verwachtende, dat de schuurdeur ontsloten zou worden en Jan Dak zou komen, maar zij hoorden niets dan 't gezang en 't gepiep van den krekkel op de heide. Dit vonden zij zoo eentonig en vervelend, dat de oogen als van zelf dichtvielen. Toch vergat Frits zijn avondgebedje niet, dat ma hem geleerd had. Zachtjes zeide hij:

Ik wil nu gauw gaan slapen,
O Heer, bewaak mij trouw!
Schenk mij een zoete ruste,
Zooals ik 't wenschen zou.

En word ik wakker, van omhoog
Bestrale mij uw vriend'lijk oog.

Bij de laatste woorden sliep hij in. Arm in arm lagen de beide broertjes naast elkander en droomden dat zij bij tante waren en in den bokkewagen zaten.

Hoe lang zij geslapen hadden wisten zij niet, maar toen zij de oogen openden dacht Frits, dat hij tehuis in zijn bedje lag, en het nog midden in den nacht was. Hij deed dan ook dadelijk de oogen weer toe, maar Wim, die ook wakker geworden was, schudde hem heen en weer en riep hem toe: »Frits, word wakker!» En toen Frits nog machteloos was door den slaap, stond Wim over-eind, hief zijn broertje bij de armen op en riep nogmaals: »Frits, word toch wakker!»

Eindelijk kwam de kleine jongen tot bewustzijn, wreef zich de oogen uit en begon te huilen en vroeg:

»Waar benne we?»

»Ik weet het zelf niet,» was 't antwoord, »maar ik geloof in de schuur.»

»En waar zijn pa en ma!» vroeg Frits. »'t Is hier zoo donker en zoo koud. Voel eens hoe koud mijn voeten zijn. Als ijs. Waar zijn mijne kousen?»

»Ik weet het niet. Ik wacht nog altijd op Dientjes broër, die ze terug zou brengen.»

»Wat is het hier donker!» jammerde Frits andermaal: »kunnen we hier niet uit?»

Wim was opgestaan. Hij zag ergens een lichtstraaltje door de schuur dringen, ging er heen, vond een gat, waarvoor een schuif was, en toen hij deze met vele moeite opentrok, werd het niet slechts lichter in de schuur, maar hij merkte ook, dat het groot genoeg was, om er door heen te kruipen. Hij riep toen Frits, nam zijn broertje, dat nog waggelde van den slaap, bij de hand en bracht hem bij de opening.

»Frits,» zeide hij, »ik zal er eerst door kruipen en dan rondzien waar wij zijn. Dan zal ik je helpen er ook doorheen te komen.»

Wim deed het en weldra stonden beide kinderen buiten voor de schuur, op hunne bloote voeten en met hunne bloote hoofden. Zij konden zien, dat het zachtjes aan avond begon te worden, want de zon was reeds

sterk aan het dalen en zond hare schuinsche stralen over de dorre heide.

»Benne we niet bij tante geweest?» vroeg Frits, die nog een beetje dommelig was.

»Nee, wij komen uit de schuur, waarin Dientjes broer ons gestopt heeft. 't Is zeker een booze man.»

»Hebben we dan den heelen dag geslapen?»

»Ik denk van ja,» was 't antwoord.

En dit antwoord was niet onjuist.

De beide kinderen waren om tien uur van huis gegaan, en na een paar uren rond geloopt te hebben en door Jan Dak op den dwaalweg gebracht te zijn, hadden zij van ruim één uur af tot 's namiddags zes uur toe slapend op hun bed van stroo doorgebracht.

Intusschen hielden zij de oogen open en keken rond.

Eensklaps keek Wim zeer vergenoegd.

Hij zag van verre menschen aankomen.

»Daar komt Dientje!» riep hij Frits toe. »Ik herken haar. Je weet, ze hinkt een beetje Zij loopt naar ons toe, gevolgd door onzen tuinknecht, den veldwachter en vele menschen, zie maar!»

V

Onderwijl Dientje zich haastte de schuur te bereiken, waar zij de kinderen had gezien, wil ik u eerst vertellen wat er met haar had plaats gehad.

Dientje had allerlei in het huis te doen en was druk bezig met de bedden in orde te maken en daarna voor het middagmaal te zorgen. Maar nu en dan moest zij er mede ophouden, want hare gedachten zwierven van mijnheer en mevrouw naar de kinderen en helaas, ook naar haar broer. Zij kon niet ontkennen, dat zij ongerust was en dat zich nu en dan angst van haar meester maakte. Als de kinderen maar geen ongeluk was overkomen! Zouden ze nu bij tante zijn? En wanneer zouden ze terugkomen? En haar broer? Wat zou hij uitvoeren? Hij had haar met de vuist gedreigd. Ach, mocht God toch zijn boos voornemen verhinderen. Af en toe, vooral toen het tegen vier uren liep, ging zij eens naar den ach-

tertuin, om te kijken of de kinderen nog niet kwamen. Dan weer liep zij, als gejaagd, naar de voordeur, denkende, dat er een boodschap was gekomen van mijnheer en mevrouw. Maar van de kinderen zag zij geen spoor, en er kwam geen andere boodschap, dan van den kruidenier, die koffie en thee bracht.

Het sloeg vijf uur.

Nog geen kinderen. Nu werd zij nog angstiger.

Daar werd gescheld.

Dientje vloog naar de deur, terwijl haar hart van angst en onrust hevig klopte.

't Was de knecht van tante, die uit naam van mevrouw kwam vragen: waar de jongeheeren waren? Mevrouw had den geheelen dag zitten wachten en de bokkewagen had al den heelen morgen klaar gestaan.

Gij kunt denken, hoe Dientje ontstelde. 't Was alsof de grond onder hare voeten wegzonk, en de knecht moest haar vasthouden, anders ware zij zeker gevallen. Hij zag dat zij doodsbлек was geworden en haalde gauw een glas water, dat zij met bibberende lippen uitdronk.

«Ach — ach!» riep zij uit. «Moet me dat overkomen, en nu juist dat mijnheer en mevrouw weg zijn! Ach — ach! Ik houd mijn hart vast van schrik en angst. Als ze maar niet in de sloot gevallen zijn en mogelijk verdronken! O, 'tis verschikkelijk!»

«Kom tot bedaren, Dientje,» zei de knecht. «Je moet je niet 't ergste voorstellen. Ik denk, dat de kinderen een verkeerden weg ingeloopt en op de heide verdwaald zijn.»

«Maar wat moet ik dan doen?» vroeg Dientje op wanhopigen toon.

«Wij zullen dadelijk gaan zoeken. Ik zal den veldwachter roepen en alle menschen in de buurt waarschuwen. Dan zullen we gezamenlijk den weg door de weide gaan en naar de heide. Dan zullen wij de kinderen wel vinden. Houd moed!»

Onderwijl zij spraken, kwam er van het station een bode, die een telegram bracht van mijnheer Wulp aan Dientje. Het telegram luidde: »Vader gelukkig veel beter.

Wij komen 9 uur met den laatsten trein. Laat de kinderen opblijven.»

«De kinderen opblijven!» jammerde Dientje. «En Wim en die lieve Frits zijn er niet! Ach, wat moet ik doen!»

«Houd moed! Ik ga hulp halen!»

De knecht ging heen, vond den veldwachter, riep de burenen te zamen en weldra togen allen den weg op door de weide naar de heide. Dientje was meegegaan. Zij kon het niet uithouden in huis en vertrouwde het toezicht daarvoor aan de tuinmansvrouw.

Na lang heen en weer loopens en overall vragende kwamen zij eindelijk in de nabijheid van de schuur en Dientje zag de kinderen het eerst, terwijl Wim haar vriendelijk toelachte en Frits een weinig verlegen met zijn hoofdje tegen den arm van zijn broer leunde.

Dientje vloog de kinderen om den hals en weende van vreugde, en eerst toen zij een weinig kalmer was geworden, zag zij tot haar schrik in welk een haveloozen toestand de jongeheeren verkeerden: zonder hoed, zonder schoenen en kousen, zonder zijden dasje.

En nu moesten Wim en Frits vertellen hoe zij hier gekomen waren, en dat Jan Dak hunne kousen en schoenen, hoeden en dasje had weggenomen.

«Dan wordt het tijd!» riep de veldwachter uit, «dat ik dien booswicht te pakken krijg. Hij zal wel ergens te vinden zijn!»

En hierin had de veldwachter wel gelijk. Jan Dak was ergens, en werd spoedig gevonden, waarna hij naar de gevangenis werd gebracht, om daar te boeten voor zijn misdrijf.

Onder groot gejuich bracht men nu de kinderen naar huis, en Dientje deed alles wat zij kon om hen het geleden verdriet te doen vergeten. Al het lekkers wat zij vinden kon, dischte zij voor hare jonge heeren op, die zich alles heerlijk lieten smaken, want ze waren uitgehongerd.

Tante kwam spoedig te weten wat er gebeurd was, liet zich dadelijk met een rijtuig naar het huis van mijnheer Wulp brengen en dankte God toen zij de kinderen zag, die weldra al het verdriet vergaten onder tante's liefkozingen.

»En de bokkewagen?» vroeg Frits.

»Morgen — morgen, lieve jongen!» antwoordde tante. »Morgen zal ik den knecht met den bokkewagen hier sturen, en mag je er den heelen dag in rijden!»

En in dit blijde vooruitzicht wachtten de kinderen de terugkomst af van hunne ouders, die op het bepaalde uur aankwamen en niet

weinig ontstelden, toen zij vernamen wat er gebeurd was.

Maar God had alles ten beste geschikt, en voordat ouders en kinderen en Dientje zich ter ruste begaven, dankten zij den Heer, die een grooter onheil had verhoed.

Maar nog geruimen tijd daarna spraken Wim en Frits over dit bezoek aan tante.

ANNA STAAT MIDDEN TUSSCHEN HARE POPPEN.

(VOOR DE HEELE KLEINTJES)

Je denkt, dat al mijn poppen
 Als suiker zijn zoo zoet,
 En dat er geen van allen
 Ooit iets ondeugends doet;
 't Mocht wat! 't Zijn stoute meiden;
 Gehoorzaam zijn ze niet;
 Van 's morgens vroeg tot 's avonds
 Doen zij mij veel verdriet.
 Wil ik ze netjes kleeden,
 — 't Duurt maar een oogenblik —
 Dan zetten zij een keel op,
 Dat poes wegloopt van schrik.
 Geen wil er rechtop zitten;
 Zij hangen scheef en krom,
 Precies als zeemelappen,
 En vallen telkens om.
 O Heusch! 't zijn stoute meiden;
 Een ieder spreekt er van.
 Toch zijn 't mijn lievelingen,
 Die ik niet missen kan.
 Al zijn ze nog zoo lastig,
 Ik geef ze maar een zoen,
 En hoop dan dat ze 't morgen
 Niet weder zullen doen.

ALLERLEI.

De parasol. Iemand, die dicht bij eene weide wandelde, hoorde een angstig geschreeuw, en op 't geluid afgaande, zag hij eene dame, die door een stier vervolgd werd. Terstond greep hij de parasol, die

de dame in hare hand hield, opende deze en ging nu op den stier af, die op zijne beurt bang en verschrikt geworden zijnde zich omkeerde en maakte dat hij wegwam.